

Mi, kikért a hősi vért kionták,
Elfeledjük a nagy tartozást?
Vagy tán nem köt, mert nem esküvésünk?
És a vér, mit ittak, nem mi vérünk?

Itt van a föld! Kárpátok tövében,
Völgye, halma e vértől kövér:
A kaszás derékig áll fűvében,
Dús kalászin áldás a kenyér!
S van hizalmas nyája, van borága,
Drága ércet rejt a bánya ága.

Ím de a föld, oly gazdag magában,
Mért virágzék csak felére fel?
Mert a föld lenyügző bérigában,
Mert a nép rajt bérigát visel;
Mert a földön ég malasztja mellett
Emberátok vad burjánja termett!

Itt van a víz! négy folyó medrében,
Dráva, Száva, nagy Dunánk s Tiszánk;
Annyi életér a hon szívében,
Mennyi cseppje áldást hozna ránk.
Itt a tenger, ór gyanánt a szélen, —
Mint egy isteneszme terjedékben!

Ím de a víz, négy folyód zúgása,
Többször átok, mint áldás, mit ad;
Négy szilaj mén ádáz nyargalása,
Mely kocsit kocsissal elragad —
S tengerünket, ész és kor dacára,
Tétlenségünk vaslakatja zárja!

S itt a nép! mely nyole századon túl
A nemessel együtt vérezék,
Mely ekéhez, kardhoz egyaránt nyúl,
Ahogy a harc kérte vagy a bék;
Itt van a nép, vére még a vérnek,
Sarjadéka a szent hét vezérnek! . . .

De a népet megtöré igája,
Nyolcszáz évet könnyel áztatott,
És ha van, lövisből van virága,
És ha vet, magának vet magot?
Láthatára sűrű, vastag éjjel . . .
S fáklya nincsen, mely oszlassa széjjel!